שאני מטלטלי. פי' שיש להם דעת אחר להמות לא חשיבי מטלטלי דיידי ונקנין בחצר אפי' אין לבוריס כדאמרינן בס"ק דקדושין (דף כ:) טפח על טפח לפלוני ועמו מהה לאן: **שאני** מקרקעי דיידי. וא"ת אפילו לא ניידי הא תרי תשמישי גינהו [1] והוי כחולפין ומצולה דמחזיק באחד מהן לא קנה האחר כדאמרינן בפ' המוכר [את] הבית (ב"מ סו.) לחד לישנא וי"ל דעבד וקרקע חשיב חד תשמיש לפי שהעבד רחוי לעבודת קרקע:

מאן תנא. קלומר פשיטא ליה דלא כא למעט ההקדשות דלית בהו מעילה כגון קרקע דכיון דהיס נכסי גבוה מעילה לא מעלה ולא מורדת:

ומחיים מי אמר. תימה מאי קס"ד אי מחיים לא אמר ס"ש לאחר שחיטה ואין לומר דה"פ ומחיים מי אמר אפילו היכא דחזיא להקרבה מדקמפלגת בין מחיים לאחר שחיטה מכלל דמחיים אפילו בחזי להקרבה חשבת ליה ממונו דומיא דלאחר שחיטה דאם כן מי פריך מבכור לפייעיה משלמים דקאמר בן עזאי לא בא הכתוב אלא לרבות שלמים וכן עזאי ואבא יוסי אמו לפרושי מילתיה דר"י הגלילי כדפ"ה ושלמים חזו להקרבה ואפילו לכתחילה יקרבו וי"ל דה"פ ומחיים מי אמר בחתנות כהונה בחלק שיש להניס בשלמים מדלא קאמר מתנות כהונה שאני דהמקדש בחלקו היינו מתנות כהונה חלק שיש להניס בשלמים אלא קאמר משום דלאחר שחיטה משלחן גבוה זכו ממשע אבל ממחיים הוי ממון בעלים אע"ג דהוי מתנות כהונה וא"ת אי הוה משני מתנות כהונה שאני הוה משמע דחלק בעלים אפי' לאחר שחיטה הוי ממון בעלים וכדכתיב אלא נמי אמר [2] דבעלים משלחן גבוה זכו וי"ל דה"מ לענין נדרים ונדבות דאינן קריביס ב"ש משום דעיקר שחיטה הוי בשביל גבוה ולא משום אכילת בעלים והוי לכם ולא לגבוה אבל פשיטא דחלק בעלים אפי' לאחר שחיטה הוי ממון בעלים לקדש בו אשה ולכל דבר וכן משמע דהמקדש בחלקו בחלק כהניס אינרי לגשון המקדש בחלקו לא שייך אלא בחלק כהניס דבבעלים לא שייך בהן לשון חלק דעיקר הקרבן שלהן וקראי נמי דמייתי בפ' האיש מקדש (קדושין דף נב:) אמתני' דהמקדש בחלקו וזה יהיה לך מקדש הקדשים מן האש לא כתיב אלא בכהניס והא דקאמר התם לימא מתני' דלא כר' יוסי ומסיק כי קאמר ר' יוסי מחיים דיקא נמי דקתני המקדש בחלקו דמשמע לאחר שחיטה לא הוי לפי המסקנא דהכא אלא לפי מה דסלקא דעתיה מעיקרא דלפי המסקנא בחתנות כהונה אפי' מחיים הוי ממון גבוה: **תם** חי **אבל לא** שחוט. הא לא אינטריך לאשמועינן דבבכור בזמן הזה מוקמינן לה דאין שייך בו מכירה לאחר שחיטה דמיתסר בהנאה אבל קמ"ל דמוכרין אותו חי אע"ג דמעשר אין נמכר דנאמר בו לא יאכל וכן יגאל ויאתא בפ"ק דתמורה (דף ה:): **ואיתיביה** רבא לר"נ. וזמנן שבת המקדש קיים מיירי דומיא דשלמים דכאמרינן בפ"ק דתמורה (דף ח.) אע"ג דפ"ה דלענין לאמרי קרבן מעילה קדרים קרא דלא שייך אלא בזמן שבת המקדש קיים: **בבכור** בחו"ל. הא דלא מיכן בבכור בזמן הזה משום דדומיא דשלמים קתני כדפי' לעיל אבל ר"נ דלעיל המ"ל בבכור בחו"ל אבל זה הוא דוחק וניחא ליה להעמיד בבכור בזמן הזה: **ואליבא** דר"ש דאמר אם באו תמימים יקרבו. ור"ע פליג עליה בפ' אלו קדשים בתמורה (דף כח:) ואמר לא יקרבו דדרים מהקישא מקום שאי אתה מביא מעשר שני אי אתה מביא בכור וא"ת ואמאי קאמר ואליבא דר"ש כ"ש אליבא דר"ע דאמר לא יקרבו דהוי ממונו וי"ל דמוקי לה כר"ש משום דדומיא דשלמים קתני דקריביס ועוד י"ל דע"כ לא מתוקמא כר"ע מדמצריך קרא לרבויי שהוא ממון בעלים: **לכתחילה** לא. פי' אין צריך להיאיא כדמפרש בפ' אלו קדשים (שם) אמר ר"ש מה טעם לפי שכל הקדשים אין להם פרנסה במקומן פי' אין להם התרה אלא במקדש חוץ מן הבכור ומעשר שיש להם פרנסה במקומן פי' שנאכלין בזמנן ולהכי תלי לה כר"ש דכולה ר"ש היא וקנא היה נראה לגרוס ר' ישמעאל דהתם פריך אמתני' אאמר יקרבו מבן אנטוניוס שהביא בכורות מבכל ולא קבלם ומשני הא כר' ישמעאל הא כר"ע ומוכח התם שהמשנה כר' ישמעאל [3] וכריתת דבן אנטוניוס כר"ע: **ואם איתא** לישני ליה. פי' ואם איתא דמחיים הוי ממונו לר' יוסי הגלילי אפי' במתנות כהונה דמזו להקרבה ליעבי ליה הא דר"נ אמר רבה בר אבוה כרבנן דממה נפשך לא הוי כר"י הגלילי ולפי סברא זו לא יהיה אמת הא דמשמע לקמן בסוף הפרה (דף נג: ושם) דבכור לא הוי בכלל רעהו אפי' בזמן הזה דפליגי אביי ורבא בשור של פסולי המוקדשין שנגחו ופי' רבינו יהודאי גאון בבכור שור דלא פריק ליה וכפי' ל"ל כמו שאפרש שם בע"ה ומסתמא ביניהם פליגי [4] דבזמן הזה לכ"ע הוי ממון הדיוט ומשני אלא מתנות כהונה שאני וה"ג ורש"י ל"ג כן והשתא מלתיה דר"נ לא מיתוקמא אלא כר' יוסי הגלילי ופלוגתא דאביי ורבא לקמן נראה דדוקא מחיים הוי לרבנן ממון גבוה אפי' בעל מום לאחר בגיזה ועבודה אבל לאחר שחיטה למה יתאב ממון גבוה אפילו בזמן שבית המקדש קיים דהא אפילו לגבי אביי ורבא דאמרי בכל מקום אפילו לגבי אביי ורבא דאמרי בכל מקום אפילו לגבי אביי ורבא דאמרי בכל מקום